

i det afgørende Øjeblik, naar man er kommen paa et vanskeligt Punkt i Striden. Det er det ærede Medlem ogsaa blevet i Dag — om han faar fuldkommen Fornøjelse af det, vil jeg henstille til det ærede Medlem selv at afgøre. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke gav det høje Landsting nogen meget stor Kompliment, naar han sagde, at Love som disse ikke tiltale Landstinget. Han sagde endvidere, at Love, som medføre Indskrænkning i Næringsfriheden, behagede ikke Landstinget. Jo, Love, som medføre Indskrænkning i Næringsfriheden, synes at tiltale Landstinget i meget høj Grad. Jeg tror ikke, det er Landstingets, men det er Folketingets Ære, at vi ikke have faaet den reaktionære Næringslov, som i en Aarrække har truet i Luften andetsteds. Det tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret i. Det ærede Medlem har ganske overhørt, hvad jeg sagde i Begyndelsen af mine Bemærkninger: Jeg har ingenlunde bebrejdet Landstinget nogen Forsinkelse af indeværende Sag. Jeg har rettet en Dadel mod Ministeriet for den Maade, hvorpaa det lægger hele Rigsdagsarbejdet til Rette, saaledes at den gør os det vanskeligt umiddelbart før et Valg at komme til at arbejde med en Sag som denne, og det har jeg Ret i.

Det forekommer mig ogsaa, at den højtærede Minister i Dag sagde nogle Ting, som hører til den Slags, jeg omtalte før, dem, man hellere skulde lade være at sige. Ministeren sagde, at han ikke alene i Dag kunde erklære, men lige fra Begyndelsen af havde erklæret, at det foreliggende Lovforslag var en Kompilation af de nyere Bestemmelser i alle europæiske Lovgivninger. Det sagde Ministeren i en Tone, som om han var en handelsrejsende med en Pakke Varer, der siger: Nu kan man tage, hvad man vil. Men der gør Ministeren sig selv Uret. Det har han slet ikke sagt ved Lovens 1ste Behandling; jeg har ikke kunnet finde Stedet, men jeg tror, jeg husker ret, at det var i en Replik til det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), der havde anklaget denne Lov for at have en radikal Karakter, at den højtærede Indenrigsminister med Varme og Følelse efter hans meget sympatetiske Stilling en Aften, vi alle have i levende Erindring, sagde: Denne Lov er ikke radikal, den er ikke revolutionær, der er intet, som staar i denne Lov, som ikke findes i den europæiske Lovgivning, saa i den ene saa i den anden. Det var det, som den ærede Indenrigsminister

sagde, og det er noget ganske andet end det, han siger her i Dag. Jeg skal gøre nogle Bemærkninger til enkelte Punkter. Den højtærede Minister har ikke Ret i at sige, at vi med Hensyn til Børnene i Virkeligheden have vedtaget det samme som Landstinget, at den Beklipning af Loven, som vi have foretaget, staar paa Højde med Landstingets. Ingenlunde, for efter Folketingets Opfattelse vil om 5 Aar 14 Aars Alderen, den skolepligtige Alder, være lig med Børnebeskyttelsens Alder, med de ganske begrænsede Undtagelser; den var begrænset paa to forskellige Maader, saaledes, at man ikke kunde vente, at det vilde blive mange Virksomheder, hvor man fik Lov til at anvende Børn. Den ærede Minister vilde bestride min Opfattelse af Maskinbeskyttelseslovens § 4, 2det Stykke, i Forhold til den nugældende Lov. Jeg skal overlade til den højtærede Minister at overveje den Sag nærmere, eventuelt i Forbindelse med Jurister, saa vil han sikkert komme til det Resultat, at jeg har ganske Ret, og han har ganske Uret. Maskinbeskyttelseslovens § 4 handler kun om Børn og unge Mennesker, aldeles ikke om voksne Arbejdere. Det vil for saa vidt være aldeles ligegyldigt, om den bliver optagen eller ikke i nærværende Lov. Jeg antager, det var et Argument for Tilfældet, som den ærede Minister ikke har haft tilstrækkelig Tid til at overveje, men han har ganske Uret. Den ærede Minister sagde, at det, vi havde sat ind i Lovens § 17, nu § 18, 3die Stykke, skulde være et Tillæg til Fattigloven. Nej, det skulde det ikke være, men det skulde være et Tillæg til Loven om Underholdsbidrag til uægte Børn, det er ikke ganske det samme som Fattigloven. Til Slutning skal jeg kun gøre en Bemærkning til den højtærede Minister. Han sagde: Ja, nu har Landstinget altsaa vedtaget Loven i denne Skikkelse, og det maa da vise, at jeg har nogen Indflydelse oppe i Landstinget, naar man har taget Loven, endskønt der er saa stærk Uvillie imod den. Ja, jeg skal ikke komme nærmere ind paa de Grunde, som kunne have bevæget Landstinget til under de nærværende Forhold at gaa med til Loven. Men da han har tilladt sig over for mig at henvise til Valgdagens Nærhed, maa jeg maaske faa Lov til at køre Retur. Jeg kunde tænke mig, at man ikke ubetinget ønskede at støtte den ærede Minister som Minister, men kunde ønske at yde ham sin Støtte i anden Egenskab. Det forekommer mig, at det ikke er mere uberegtiget at sige dette end at sige, hvad